

La finestra oberta

ÀNGEL SUBIRATS

Ara toca treballar

El passat 2 d'abril, el poble andorrà va ser cridat a les urnes per tal que escollís quin rumb hauria de prendre el nostre país. Uns comicis molt marcats pels grans problemes que estem patint ja de fa molts anys, i que malauradament, sembla que alguns podrien estar ja cronificats.

Els progressistes, ho hem reconegut, no vam assolir els resultats esperats, però això no vol dir que ens tremoli el pols per seguir defensant, ja no només a tots aquells ciutadans que ens van donar suport, i als quals ens devem, sinó a tot el poble andorrà. Ara ens toca treballar, ens toca posar sobre la taula les propostes que considerem que poden ajudar a tirar endavant i millorar la nostra societat. I així ho farem, tot i que sabem que aquestes propostes, siguin bones o opinables, poden ser totalment ignorades.

Ha aparegut una nova oposició davant el govern de DA-Liberals, Concòrdia, que haurà de ser responsable de tot el que va exposar en el seu programa electoral. Concòrdia haurà de posar límits al govern, s'ha de fer escoltar, debatre decisions, i argumentar fortament davant dels possibles traspassos de límits legals en l'aplicació d'algunes reformes o noves lleis provinents d'aquest futur govern.

Tenim també un grup que ha triplacat la seva representació, Andorra Endavant. Un grup opositor al govern, un grup al qual ara també li toca treballar. Tot i no tenir tanta representació com Concòrdia, també li toca

jugar el seu paper a l'oposició. L'oposició en general ha de controlar les accions del govern, qüestionar-les, però també pot col·laborar amb aquest, agradi o no agradi. Una oposició que basi la seva estratègia en votar en contra massivament a les propostes presentades per l'executiu, i poca cosa més, tampoc estarà fent una bona feina, ja que s'han de discutir els mecanismes, en principi erronis, presentats, i trobar una alternativa que sigui viable.

En definitiva, tota l'oposició -que ha rebut el 61,48% de suport ciutadà- ha de buscar la manera de fer-se forta al Consell General. Perquè una oposició que es cregui dèbil, que no tingui il·lusió per governar en un futur, pot ser el detonant perquè el govern, en lloc de governar, passi a ser el defensor d'un grup concret, d'acord amb el suport minoritari -32,66%- que va rebre a les urnes.

Tots tenim clar que una majoria de la societat, i també dels electors, buscava el canvi de rumb, i penso que està molt clar, que tots estem d'acord que

ara toca treballar, que no oblidarem la nostra tasca de control defensant els interessos de la ciutadania.

Però hi ha quelcom més a pensar. Hi ha una part que és a qui més ara li toca treballar, i potser és qui menys present ho té: el govern que sortirà escollit.

Ara aquest govern no té cap excusa. Durant la campanya electoral, ha intentat deixar clar que coneixia els problemes del país. Problemes com l'habitatge, el benestar social, els salaris, els llocs de treball, els drets ciutadans, la sanitat o les infraestructures, per no parlar de la corrupció, els favoritismes o el nepotisme. És a dir, tot el que no ha solucionat DA en els darrers dotze anys.

A Mark Twain se li atribueix la següent frase: «El treball consisteix en el que un organisme està obligat a fer, el joc en el que un organisme no està obligat a fer». Només demano al govern que treballi pel país, i no jugui amb ell. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP

